

САКИ ТИГЪРЪТ НА МИСИС ПАКЪЛТАЙД

Превод от английски: Светла Христова, —

chitanka.info

Мисис Пакълтайд неудържимо желаше да застреля тигър. Не че бе обхваната от внезапна жажда да убива или че смяташе за свой дълг да превърне Индия в по-безопасно и здравословно място, отколкото я бе заварила при пристигането си, като я остави с един брой див звяр по-малко на милионите ѝ обитатели. Основният мотив, който тъй неочаквано я тласна по стъпките на Нимрод, бе обстоятелството, че Луна Бимбъртън наскоро бе прелетяла единайсет мили със самолет, управляван от алжирски авиатор, и непрекъснато говореше за тази случка; не ще и дума, само някоя лично отстреляна тигрова кожа, придружена с обилие от снимки в пресата, можеше успешно да омаловажи подобно преживяване. Мисис Пакълтайд вече си представяше обяда, който ще даде у дома си на Кързън стрийт, ужжим в чест на Луна Бимбъртън, с постелката от тигрова кожа за основен фон на тържеството и единствен предмет на разговора. Виждаше вече и брошката от тигров нокът, която ще подари на Луна Бимбъртън за следващия ѝ рожден ден. В свят, чиито предполагаеми движещи сили са преди всичко гладът и любовта, мисис Пакълтайд бе явно изключение: нейните действия и стремежи се определяха главно от неприязънта, която хранеше към Луна Бимбъртън.

В началото нещата тръгнаха добре. Мисис Пакълтайд обяви награда от хиляда рупии за възможността да застреля тигър без особен риск или усилие, а едно съседно село се бе прочуло като любимо ловно поле на звяр със славно минало, принуден поради старческа немощ да изостави дивеча и да насочи апетита си към по-дребни домашни животни. Перспективата да се спечелят хиляда рупии пробуди предприемчивия търговски дух на селяните. Децата ден и нощ дебнеха в покрайнините на местната джунгла, за да насочат тигъра в правия път, ако случайно му хрумнеше да си потърси нови ловни полета; в околността с изтънчена непринуденост бяха пуснати няколко от най-мършавите кози, за да поддържат интереса на звяра към настоящата му обител. Единствената тревога бе да не би той да умре от старост, преди да е настъпил уреченият час за изстрела на мемсахиб. Майките, които след всекидневния труд в нивите се прибираха с бебетата си през джунглата, говореха приглушено и пееха съвсем тихичко, за да не смутят спокойния сън на достопочтения крадец на добитък.

И ето че най-сетне голямата нощ настъпи, безоблачна и озарена от луната. На едно удобно и подходящо разположено дърво бе скована

платформа, върху която стояха затаени мисис Пакълтайд и платената ѝ придружителка мис Мебин. Една коза, надарена с особено настойчиво врещене, което дори частично глух тигър би трябвало да чуе в такава тиха нощ, стоеше вързана на подходящо разстояние. С нагласен мерник на пушката и миниатюрно тестве карти за пасианс ловджийката очакваше плячката си.

— Предполагам, че все пак ни застрашава известна опасност? — подхвърли мис Мебин.

Тя всъщност не се тревожеше от мисълта за дивия звяр, но неистово се страхуваше да не би случайно да извърши някоя мъничка услуга извън рамките на онова, за което ѝ се плащаше.

— Глупости — отвърна мисис Пакълтайд, — тигърът е много стар. И да поиска, няма да може да скочи толкова високо.

— Ако наистина е толкова стар, трябваше да ви излезе поевтино. Хиляда рупии не са малко.

Луиза Мебин по принцип се отнасяше към парите покровителствено и грижовно, досущ като по-голяма сестра, независимо от националността или стойността им. Енергичната ѝ намеса бе спасила от разхищение безброй рубли, които иначе щяха да бъдат пропилены под формата на бакшиши из разни московски хотели, а франковете и сантимите инстинктивно се гушеха в нея дори при ситуации, които иначе биха ги накарали да отлетят от не тъй ласкави ръце. В този миг обаче размишленията ѝ по повод на пазарната отстъпка за тигровите останки бяха прекъснати от появата на самия звяр. Щом зърна вързаната коза, той се просна на земята, явно не от желание да се възползва от наличните прикрития, а за да посъбере сили преди решаващата атака.

— Струва ми се, че е болен — високо изрече Луиза Мебин на хинди, тъй като забележката бе предназначена за слуха на селския старейшина, скрит в засада на едно съседно дърво.

— Шшт! — пресече я мисис Пакълтайд, защото тъкмо в този миг тигърът започна да се прокрадва към жертвата си.

— Бързо, бързо! — подкани я мис Мебин с известно вълнение, — ако козата остане невредима, няма да я плащаме (примамката бе допълнителен разход).

От пушката изригна мощен гръм, големият рижав звяр се метна на една страна, претърколи се и се опъна възвук. Само за миг тъпна

възбудени местни жители се спуснаха към ловната сцена и виковете им бързо разнесоха добрата вест из цялото село, откъдето думкането на безброй тамтаи се извиси в победоносен хор. Сърцето на мисис Пакълтайд с готовност откликна на радостния им триумф: тържественият обяд на Кързън стрийт вече бе предстояща реалност.

Всъщност именно Луиза Мебин насочи всеобщото внимание към обстоятелството, че козата се гърчи в агония, пронизана смъртоносно от куршума, докато по тялото на тигъра не се откриха никакви следи от гибелното дело на оръжието. Очевидно куршумът бе сбъркал целта и хищникът бе станал жертва на сърдечен удар, докаран му от внезапния оглушителен гръм, във взаимодействие със старческата му немощ. Откритието изпълни мисис Пакълтайд с извинимо раздражение, но, тъй или инак, умрелият тигър вече си беше неин и селяните, жадни за обещаните хиляда рупии, с готовност си затвориха очите пред истината за смъртта на животното. А мис Мебин и бездруго беше платена придружителка. И тъй, мисис Пакълтайд застана пред фотоапаратите с леко сърце и славата ѝ се понесе надлъж и шир, като се почне от страниците на *Тексаски седмичник* и се стигне до илюстрираната понеделнишка притурка на *Новое время*. Що се отнася до Луна Бимбъртън, тя със седмици отказваше да погледне каквото и да е илюстрирано издание, а благодарственото ѝ писмо за брошката от тигров нокът бе образец за старателно овладени чувства. Поканата за тържествения обяд тя направо отклони; отвъд известни граници потиснатите страсти могат да бъдат опасни.

От Кързън стрийт тигровата кожа пропътува чак до Манър хаус и както му е редът, жителите на графството я разгледаха с възхищение. А когато мисис Пакълтайд се появи на организирания от графството маскен бал, пременена като богинята Диана, всички сметнаха това за разумно и уместно. Все пак тя не се поддаде, когато Кловис подметна изкусителното предложение за организирането на забава с праисторически танци, на които всички участници да са облечени в кожата на собственоръчно убити животни.

— Аз ще бъда в доста оскъдно одеяние — призна Кловис, — позагърнат оттук-оттам с една-две мизерни заешки кожи, но затова пък — добави той, оглеждайки с известно злорадство телосложението на Диана, — фигурата ми е не по-лоша от тази на оня руски балетист.

— Как ли ще се забавляват всички, ако узнаят какво се случи всъщност — подхвърли Луиза Мебин няколко дни след бала.

— Какво искаш да кажеш? — припряно запита мисис Пакълтайд.

— Ами как застреляхте козата и уплашихте тигъра до смърт — отвърна мис Мебин с противно закачливия си смях.

— Никой няма да повярва — отсече мисис Пакълтайд, а лицето ѝ сменяше всевъзможни цветове с неподозирана бързина.

— Луна Бимбъртън ще повярва — рече мис Мебин.

Лицето на мисис Пакълтайд се установи на един твърде непривлекателен зеленикаво-бял оттенък.

— Нали не мислиш да ме издадеш? — попита тя.

— Видях край Доркинг една вила, която нямам нищо против да купя — отбеляза мис Мебин уж между другото. — Шестстотин и осемдесет лири, голям парцел. Добра сделчица, само че по една случайност не разполагам със сумата.

Спретнатата вила на Луиза Мебин, кръстена от самата нея *Les Fauves* (Зверовете (фр.)), лятно време радва окото с градинските си бордюри от тигрови кремове и е обект на удивление и възхита от страна на приятелите ѝ.

— Цяло чудо е как Луиза успява да постигне тия неща — гласи всеобщото мнение.

Мисис Пакълтайд вече не ходи на лов за едър дивеч.

— Непредвидените разходи са твърде големи — доверява тя на приятелите, когато засегнат този въпрос.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.